

Merho—

Looklucht

THRILLER

MANTEAU

*‘Op een filmset heeft zelfs de juffrouw die de koffie
rondbrengt meer inspraak in het scenario dan
de man die het geschreven heeft.’*

– BEN ELTON

*‘Heeft u iets tegen het hogere wezen?
Nee, alleen tegen zijn grondpersoneel.’*

– FONS JANSEN

*‘Voorspellen is moeilijk, vooral als het
de toekomst betreft.’*

– WIM KAN

‘Je weet toch hoe het afliep met Boris Vian?’ doorbreek ik de stilte. Naast mij aan het stuur van zijn metaalkleurige BMW X7 zit mijn uitgever Karl Bontenaeckel. Volgens de folder haalt zijn wagen makkelijk een topsnelheid van 250 kilometer per uur. Daar heb je natuurlijk weinig aan als je stilstaat in de file op de Antwerpse Ring. Mensen leven gemiddeld langer dan vroeger. Waarschijnlijk als compensatie voor de tijd die ze verliezen in de file. De stemming in de auto is bedrukt. Een eerste lentesonnetje probeert het humeur van de automobilisten wat op te fleuren, zonder veel succes. En al zeker niet in de auto van Karl. Het zwartleren interieur benadrukt nog eens extra mijn stemming. Alsof ik op weg ben naar een begrafenis.

‘Begin nu alsjeblieft weer niet over Boris Vian’, roept Karl.

‘Wie is Boris Vian? Moet ik die kennen?’ vraagt Sarila, terwijl ze op de achterbank opkijkt van haar smartphone. Sarila Koyuncu is achtentwintig en van Turkse origine. Met haar leuk snoetje, halflang gitzwart haar, donkere ogen en een innemende smile pakt ze iedereen in. Uitermate geknipt voor haar job als perswoordvoerder.

‘Boris Vian? De Franse schrijver, dichter, chansonnier en jazztrompettist! Ken je die niet? Zijn beroemde protestlied ‘Le déserteur’? Parijs. De jaren vijftig van de vorige eeuw. Saint-

Germain-des-Prés. Existentialisme. Jean-Paul Sartre. Simone de Beauvoir...'

Sarila kijkt me aan of ze het niet alleen in Keulen maar in alle Duitse steden tegelijk hoort donderen.

'Dat is van lang voor dat kind haar tijd,' schiet Karl haar te hulp. 'Jij altijd met je verwijzingen naar je oude helden. In je boeken ook. Je zou je beter wat meer toeleggen op wat de jonge generaties bezighoudt. De leefwereld van je lezers.'

Ik ben een vijftiger en mijn leefwereld doet er niet meer toe. Wie kent er nog cineasten zoals Tati en Fellini? Of de zanger Jacques Brel? Roem is vergankelijk.

'Karl, wat ik wil zeggen is dit. Er was al de hele tijd een groot conflict tussen Boris Vian en zijn filmmakers. Over de manier waarop ze zijn roman *J'irai cracher sur vos tombes* interpreterden. Hij was zo boos dat hij zijn naam absoluut niet op de aftiteling wilde. Toch kwam hij naar de première. Dat was in 1959. Enkele minuten na het begin van de voorstelling zakte hij op zijn stoel in elkaar en overleed ter plekke aan een hartaanval. Of hoe ze iemand artistiek letterlijk kunnen doodpesten.'

'Dat verhaal heb je de laatste tijd al vaker verteld. En het klopt niet. Ik heb die Boris Vian even gegoogeld. De waarheid is dat hij al sinds zijn prille jeugd hartproblemen had. Gevolg van een slecht behandelde angina toen hij twee jaar oud was. Daardoor functioneerde zijn aorta niet zoals het moest. En dat trompet spelen deed er ook geen goed aan. Die hartaanval op dat moment en op die plaats was louter toeval. Jouw verhaal is wat jij er zelf van maakt, Werner.'

Werner, dat ben ik. Voluit Werner Brabants. Maar waarschijnlijk kent u me beter onder mijn pseudoniem: Webra. De samentrekking van mijn voor- en achternaam. Klinkt misschien een beetje goedkoop, maar het bekt lekker. Ik ben de auteur

van de populaire thrillerreeks *Thomas Tender*. Voor wie mijn boeken nog niet las: ze draaien om de jongste advocaat verbonden aan het kantoor van de bekende strafpleiter Gerard Barberiche. De superintelligente Thomas Tender maakt er een gewoonte van om de zaken die hem zijn toevertrouwd uit te spitten tot op het bot. Hij gaat zelf op onderzoek. Daardoor verzeilt hij in de meest hachelijke situaties, maar mijn held weet er zich steeds opnieuw uit te redden. Nog voor de politie lukt het hem de meest ingewikkelde zaken op te lossen. Avontuur en spanning met een vleugje romantiek. Want Tender is teder en de vrouwen vallen voor zijn charme. Dat laatste ligt tegenwoordig wel eens gevoelig. Daarom vroeg de uitgeverij om de reeks wat bij te sturen. Want de tenen worden alsmaar langer. Ik heb gemerkt dat als ik op mijn oude computer ‘woke’ typ de automatische corrector het telkens verandert in ‘joke’. En dit is geen grap. Hoe dan ook, de veertig delen van *Thomas Tender* zijn goed voor meer dan vijf miljoen verkochte exemplaren. Naar Vlaamse normen een bestseller. Vier keer genomineerd voor de prestigieuze Jules Maigretprijs. En twee keer daadwerkelijk laureaat. Allemaal dingen waar ik lichtelijk trots op ben.

Momenteel wordt er gewerkt aan een tv-serie gebaseerd op mijn boeken. Samen met mijn uitgever ben ik op weg naar de persvisie van de eerste twee afleveringen. Met tegenzin. Want het resultaat staat me helemaal niet aan. Ik ga mee voor de lieve vrede. In een uitzonderlijk vrijgevege bui stak uitgeverij Animo zelf een paar centen in dit project. En het is de bedoeling dat die investering rendeert. Dus moet ik mee opdraven en veinzen dat ik superenthousiast ben. Maar ik laat me wel rijden. Karls firmawagen is voor een groot stuk betaald door de verkoop van mijn boeken. Dus vind ik dat ik, als hoofdsponsor, recht heb op privévervoer met chauffeur.

Ondertussen zijn we tien meter opgeschoven. Voor mij mocht die file eeuwig blijven duren. Sarila stuurde al een paar berichtjes naar het productiehuis dat we wat later zouden zijn. Al van toen ik in Brasschaat opgehaald werd, zit ze gebiologeerd op haar smartphone te tokkelen.

‘Werner, keigoed nieuws! Ik heb net een dubbelinterview versierd voor het avondjournaal. Jij samen met Dufilho.’

Arnold Dufilho, zo heet de regisseur van de serie. De nagel aan mijn doodskest.

‘Vergeet het, meid! Ik heb beloofd om aanwezig te zijn op de persvoorstelling, maar daar houdt het op! Ik kom niet samen met die irritante, zelfingenomen klootzak op televisie! Zeker niet na alles wat hij me heeft aangedaan. Dat stuk pretentie heeft nooit een boek van mij gelezen, houdt zelfs niet van het genre, maar gaat wel eigenwijs de verfilming ervan naar de bliksem helpen. Wat een lef! Bij de minste opmerking die ik maakte, snauwde hij me af alsof ik een schurftige straathond ben. Een gezamenlijk interview? No way!’

‘Kalm, Werner’, sust Karl. ‘Een boek is iets anders dan een film. Dufilho kent zijn vak. Wees gerust, het wordt mooi.’

Sarila beaamt dit met een glimlach waarop alleen zij een patent heeft.

‘Nee, het wordt niet mooi! Ik heb een aantal rushes bekeken en ook de voorlopige montage. Het is een artistieke belediging!’

‘Nu overdrijf je toch, Werner. En hou je alsjeblieft een beetje in tegenover de pers. Denk aan de cursus mediatraining die wij als uitgeverij voor je betaalden. Dat kostte ons een smak geld.’

Omdat ik me naar hun zin te veel liet gaan in interviews tracteerde Animo me op een mediacoach. Een duurbetaalde jongen met moeilijk klinkende diploma’s die zijn strepen ver-

diende door politici te leren hoe lastige vragen te counteren. Onder het motto: het komt er niet op aan wat je zegt, maar hoe je het zegt en liefst zo nietszeggend mogelijk. Ooit hoorde ik een minister op de vraag van een journalist antwoorden: 'Ik besef ten volle dat uw vraag, gezien de bredere context waarin ze kadert, een brandende bezorgdheid achter zich laat die moeilijk te detecteren valt.' Dit stukje verbale spitstechnologie bedenk je niet zonder professionele hulp. Wel, de man die dit verzon zou mij leren omgaan met lastige vragen. Altijd met een positief verhaal naar de pers stappen, was zijn devies. En verder het riedeltje dat ik ondertussen vanbuiten ken: 'Ik heb er het volste vertrouwen in. En ik ben heel gelukkig met het resultaat.'

Maar wat me nog het allermeeeste stoort was het idee om de reeks Webra te noemen. Achter mijn rug beslist door Karl en de producent. Zogezegd als eerbetoon aan de auteur. Elke associatie met die rotzooi ervaar ik als een regelrechte blaam. Boris Vian kon tenminste zijn naam nog van de aftiteling halen. Zelfs dat statement wordt mij niet gegund.

© 2025 Manteau / Standaard Uitgeverij nv,
Franklin Rooseveltplaats 12, B-2060 Antwerpen en Merho

www.standaarduitgeverij.be
info@standaarduitgeverij.be

Vertegenwoordiging in Nederland:
New Book Collective, Utrecht
www.newbookcollective.com

Eerste druk september 2025

Omslagontwerp: Leen Depooter – quod. voor de vorm.
Coverbeeld: uit de fotoserie *Garlic Roses* van Peter de Cupere
Auteursfoto: Finn Van de Meulebroecke
Opmaak binnenwerk: Ready2Print

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand
of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch,
mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Niets uit dit boek mag op enigerlei wijze worden gebruikt of
gereproduceerd voor het trainen van kunstmatige-intelligentietechnolo-
gieën of -systemen. Dit werk mag niet gebruikt worden voor tekst-
en datamining (artikel 4, lid 3 Richtlijn (EU) 2019/790).

ISBN 978 90 223 4179 7
D/2025/0034/376
NUR 330